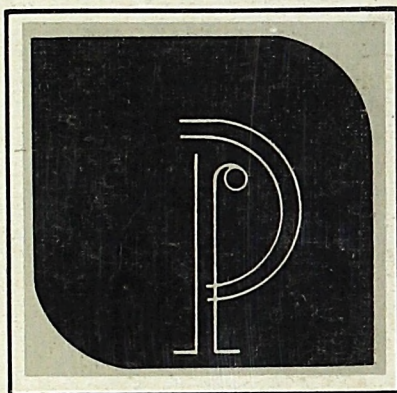


**NICOLAE ANIȚEI
GHEORGHE BAȘ**

ION CHICHERE



IOAN DRAGOȘ

**GHEORGHE MOCUȚA
NICOLAE ROȘIANU
MARCEL TOLCEA**

ARGONAUȚII

facla

ARGONAŢII

DOR ÎN CÂMPIE

NICOLAE ANIŢEI

GHEORGHE BAŞ

ION CHICHERE

IOAN DRAGOŞ

GHEORGHE MOCUŢA

NICOLAE ROŞIANU

MARCEL TOŢCEA



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

AUTORI PREMIAȚI
LA CONCURSUL PENTRU DEBUT
ÎN POEZIE
AL EDITURII FACLA

NICOLAE ANIȚEI

GHEORGHE BAȘ

ION CHICHERE

IOAN DRAGOȘ

GHEORGHE MOCUȚA

NICOLAE ROȘIANU

MARCEL TOLCEA



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

NICOLAE ANIȚEI

DOR ÎN CÎMPIE



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

AUTORI PREMIAȚI
LA CONCURSUL PENTRU DEBUT
ÎN POEZIE
AL EDITURII FACLA

NICOLAE ANIȚEI

GHEORGHE BAȘ

ION CHICHERE

IOAN DRAGOȘ

GHEORGHE MOCUȚA

NICOLAE ROȘIANU

MARCEL TOLCEA



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

NICOLAE ANIȚEI

DOR ÎN CÎMPIE



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

NICOLAE ANIȚEI

S-a născut la 31 ianuarie 1958 în Curtici, județul Arad.
Absolvent al Facultății de Mecanică Agricolă din Timișoara.
În prezent inginer la Stațiunea pentru Mecanizarea Agriculturii Curtici.

Colaborări : „Orizont”, „Aradul literar”, culegerea
Noi Poesis etc.



EDITURA FACULTĂȚII
TIMIȘOARA, 1986

CÎMPIA

o întindere plană de pământ
este cîmpia

ușa lăsată deschisă oricărui trecător
punctul în care se zbate călărețul ca un catarg
poezia în vers alb a salcîmilor
dintotdeauna înălțarea în izvoare
a bătrînilor fîntînari
focul pus sub ceaunul
în care fierbe steaua bunicului
acel cățel al pămîntului
ce ar putea înnebuni pe cineva
prin moartea lui

în cugetul acelora ce în ea se adună

calul în visul bunicii
 înseamnă drum
 porumbelul veste
 vîntul din nord boală
 cocoșul anunță oaspeții
 drumul în visul bunicii
 bunicul

în cutitul acela ce în ea se odăne

vîrfurile aripilor se sparg deasupra cîmpiei
căi mai înguste, nu există
decît drumurile împletite
ca o plasă de sîrmă
din punctele cardinale

eu l-am văzut încercînd să scape
ziua și noaptea
și iarăși . . .

toto corpă prin părte de corupă
in cîmpie

PRIN PÎLNII DE PORUMB ÎN CÎMPIE

pogorise o secetă peste cîmpie
împreună cu tata sub nuc
potcoveam armăsarul întunecat
ce părea și mai negru
la umbra nucului
potcoava încinsă în soare
netezea copita arzînd
acele bucăți de carne
ce îngreunau mersul
la fiecare cîntat de cocoși
tata lovea cu muchia securii
în trunchiul nucului
și-ntr-un tîrziu umbra încălecă armăsarul
și a început să plouă

tata curgea prin pîlnii de porumb
în cîmpie

UN ALT NUME AL TIMPULUI ÎN CÎMPIE

iarba este la fel de înaltă ca și vara trecută
lunecătoare trecerea timpului există
gîtul mîndru arcuit
și pieptul mai lat
și coama lent legănîndu-se
acum nu mai sînt o dorință
și nici cîmpia nu mai este oprire
poate un alt nume al timpului
din vara aceasta

NEÎNCETAT TREI VOIEVOZI ÎN CÎMPIE

încă o dată în cîmpie
trei nuci dăinuind ca trei voievozi
ai neamului
despicînd dogoarea zilei
prin acea creștere
a greutateii singelui
și chiar dacă magia zorilor
dirijează lent anotimpurile
neîncetat trei voievozi în cîmpie

flacăra de minuni
 își împrăștie oasele
 prin coșul căminului
 și astfel se nasc stelele
 eu nu intru în joc
 nu intră nici fiul meu

în constelația lebăda
 sînt două locuri libere

un astronom ne caută

prin cele patru părți
 rătăcește de bunăvoie
 din cele patru colțuri
 ale casei
 se scurge în mine
 căteva din bănușii

și căteva din bănușii
 întinse de lumină

CIINELE DE ZGURĂ

prin cele patru așchii
rupte de bunica
din cele patru colțuri
ale casei
te scurgi în mine
cățel al pământului

și astfel pot despărți
întunericul de lumină

ascund eterna împăcare
dintre potcoavă
și copită
dintre vînt
și firul de nisip

mîna ta ca un izvor
îmi șoptește neîncetat
același cuvînt

se bate de trei ori din palme
 și de trei ori din picior
 se dă la o parte cortina din papură
 este făcută să plutească
 se trage cortina
 se bate din palme
 se bate din picior
 este făcută să plutească
 și în vârful catargului ninge
 veșnic

pentru ce am întors capul
în clipa aceea

florile au început să curgă
de parcă izvoare noi erato
risipea în singurărate

să-mi pot uni mâinile
cu zidurile tale
și astfel să învăț manole
lunga așteptare a coacerii

manole nopțile cresc din pământul tău
și între noi rămâne clădită
prin care se așază zilele

semădate prin gări
liniile au crescut
peste călători
traversele gesticulează
în grădina de vară
cu tranzistorul sub braț
trenul
pleacă în vacanță

șeful gării pensionar
altoiește un trandafir

manole nopțile cresc din pământul tău
și între noi rămîne cicatricea
prin care se scurg zilele

cit de tăcuți
priveam amîndoi în fîntînă
eu mi-am ales cerul de sus
tu ți-ai ales cerul de jos
de n-ar fi fost pasărea aceea
am fi adormit lîngă izvor

nu există opreliști manole
vîntul alunecă peste tine
ca și timpul peste carnea mea
iar carnea pe care o am
o datorez
timpului

în caru-i de foc
sfântul ilie
îşi începea plimbările
deasupra norilor
înpăimîntat de tropotul cailor
mă ascundeam în spatele scaunului
în care bunicul îşi fuma liniştit pipa
ehei nepoate a zis bunicul
şi a ieşit în curte
am văzūt cum a crescut
dintre degetele bunicului
o creangă descojită
şi-n vârful ei s-a aşezat pasărea pămîntului
şi-am văzut cum bunicul a despicat ograda
şi carul de foc a intrat în pămînt

nu rîde nu plînge nu clipește
 nu i se albesc tîmplele
 nu are o iubită
 sau bilete de tramvai
 nu are puls trup
 și nu discută literatură

are doar o ușă în mine
 pe care o trîntește mereu.

de tîna a ceea ce
 cînd într-un timp
 universal
 se vo umple de mine

LINIA ȘAPTE

cu urechea lipită de șină
caut trenul
ce s-a furișat o dată cu pisica
prin ușa întredeschisă
la linia șapte
a deraiat un tren cu vrăbii

manole fiecare oră împreună cu tine
mă apropie
de taina acelei clipe
cînd într-un țipăt
universul
se va umple de mine

zboară două sute de ani
întunericul îi clocește ouăle
chiar și ziua
cînd o vezi uneori zburînd
cu planeta în cioc
o cuprinde o lungă tăcere
ca un punct
la sfîrșitul poeziei.

șigla urcă pînă în amiază
apoi coboară
în fața ușii mama să intre
în spatele ușii eu să ies
creanga verde de lîngă horn
nu-mi mai aparține
trebuie să-i opresc căderea
între cele două mîini

LEGENDĂ

bătrînii spun că în vechime
calul era licuriciul cîmpiei
și mai spun că o dată
aplecat deasupra pămîntului
stinsu-s-a

tata știe să spună cailor pe nume
 fiecare nume rostit
 ca o urmă de roată
 rămîne în ochiul calului chemat
 tata ridică piciorul calului șchiop
 îi scoate potcoava
 și o aruncă în cer
 adăugînd o stea

NUNTA

la ora plecării
 se așază cîte o casă
 pe umărul fiecărui bătrîn
 la o lovitură de tobă
 fiecare ridică piciorul stîng
 dacă unul nu mișcă
 pînă la următoarea lovitură de tobă
 poate fi înlocuit
 de cel tînăr.

PÎNDĂ

pîndesc
îmi crapă unghiile
cum strîng cuțitul
cu care voi ucide pînda

mă închizi într-un cerc imens
și doar dintr-un punct
îmi dai răsăritul manole

NEMIȘCAȚI

ce triști erau acei copii
și-n fiecare zi mama
le aducea pietre
și ei au învățat să stea nemișcați

manole izvorul tău sfințește în mine
mereu aceeași oră
și trupul se umple cu muțenie

SEMNAL

am smuls peștele din rîu
cum ai smulge o așchie din carne
stînd în vîrful picioarelor de durere
locul se închide stîrnind rotoace
ca un semnal dintr-o lume în alta

manole aripile tale sînt din șindrilă
zboară și vei deveni timp

FORȚA CENTRIFUGĂ

deschid cartea în zori
și o închid seara
și unica înfățișare
o dă întunericul

din tine cresc mușuroaie de pămînt
dar nesfirșitul **ce te cuprinde**
manole sînt eu

dacă aș smulge
luna
tot cerul
s-ar scurge
în cîmpie
ca și bronzul
topit în
matrița capodoperei

ENUMERAȚII



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

S-a născut la 10 aprilie 1942 în Ianoșda, județul Bihor. Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română, secția română-italiană, a Universității din București. În prezent, profesor de limba română la Școala Generală din Ianoșda.

Colaborări la „Crișana” și „Familia”, unde a publicat și sub pseudonimul Adrian Mălinescu.

A mai publicat și în culegerile *Coloane*, 1978 și *Cântare pentru oamenii de azi*, 1981, editate de Comitetul de Cultură și Educație Socialistă al județului Bihor.

În 1983 îi apare volumul de poezii *Simple ecouri*, Editura Litera, București.



EDITURA FACLA
Timișoara, 1984

Mare de aur celest
pe drojdii tectonice,
Cîmpia de Vest
își gîlgîie pelinul
în gură de codru
carpatic.

Pe largi promontorii
de mit și istorie
urși fantomatici
adulmecă zări
și frămînturi de ape
în orifice cînturi.

De m-aș topi curînd
 în somn
 de miere lină
 din scorburi bătrîne.
 Înmiresmînd
 acolo-n infinit
 poieni
 cu fluturi și cu zîne.
 Și, cald,
 un iezer limpede
 sub lună.
 Și, o,
 ce flăcări lunecînd
 lăsînd veșmîntul
 crîngului cunună !

Prin nori
sfirtecați
stele mai ard.
Alături cu luna ;
surata, păuna.
Undeva,
un fulger bastard.
Sub verzele mari,
convoaie de broaște
și melci –
coarne și ochi
dilatați.
În prun
atîrnă o cracă
și, sub nuc,
un șarpe sugînd
uger de vacă.

Ochiul meu drept :
 un zero cu cruce-cătare.
 Departe, prin mlaștini,
 fantoma, reperul.
 În timp ce,
 spre dreapta, spre stînga,
 mărșăluiesc
 în perfectă cadență
 Infinitul cel Mare
 și Infinitul cel Mic.
 Spre marea scadență,
 voi, stelelor, udelor !
 Punct terminus –
 inima, creierul.
 Respectiv, o gaură neagră
 în cer
 și-un burete spongios
 în Triunghiul Bermudelor.

Cîrțițe albe
sorb lapte încins
din talgerul lunii
uitat pe un nor.
Murmur de rugă
ori, negru descînt,
ochii se scurg
pe trupul tău nins
undeva
între cer și pămînt.
Doar miine tîrziu
vei simți cu minie
c-ai plutit surîzînd
prin mlaștina cãrnii
cu aburi de pîine.

Nisipuri și aur,
 petrol.
 În scîncet prelung
 de simun,
 de hiene.
 Și iarăși te duci,
 beduîn visător,
 cu creierii storși
 în gamele.
 Și-n scurtul popas,
 în liniști viclene,
 te surpi răvășit
 cu năluca pustiului
 în sînge, în gene.

Atunci,
fără de sînge
și orb,
zeul mușcă
fulgerat
undeva
sub umărul stîng.
Scuipînd
în țărîna
negru smarald.
De o mie
de mii de carate.
Și inelul de șerpi ;
ce-l porți
fluierînd
prin bîlciuri și sate.

În clocotul clipei,
oprite în loc,
învîrt fredonînd
cu
un verb maroniu
de atîta fiertură
și foc.
La ușă,
așteaptă lihniți
cîinele Rex
și pisoiful Talcioac.
Iar tu
te admiri
în oglindă —
prinos de-ntunerice
visînd
și
precoce Brunhildă.

Spuneai într-o doară
 că orișice clipă
 fulgeră scurt
 pe-un gît fragil
 de pasăre măiastră
 ce nu vrea să moară . . .
 Și simțeam
 că fulgeră scurt,
 că-mi sfișie nervii
 și fiecă por,
 că sînt peste lume
 o rană în zbor
 și pămîntul în sînge
 e-un hău rotitor.

Prin țipetele copilăriei
 mai cur și azi
 divina mîgăle
 din ochii de soare
 unde țepii de argint
 în curună de foc
 o
 arde-n tîmpuri
 de făcăt-fecior
 și-n țip
 cu în gene,
 un stop de rugină
 fecund
 și golul cernit
 prin vîntul prin vreme.

Echinocțiul trece
 sub cearcăn de astru
 prin freamătul
 timpului ;
 cu lancia ruptă
 în os de nălucă,
 lătrat furibund
 de cățelul
 pământului.
 Mereu nepătruns,
 doar eu
 te mai caut
 prin sîngele scurs
 în gușă de flaut.

SUB OCHIUL ȘARPELUI-CU-PENE

Delir erai. De ape,
lotuși, nepămînt.
Pe dulci nămoluri
pămîntene.
Iar eu,
frînturi de necuvînt ;
din larg pustiul
sîngelui din vene.
C-un rest de arcă,
oase, cochilii ;
sub ochiul
Șarpelui-cu-Pene.
Sorbînd
extaticul frămînt
cu Steaua Dimineții
prinsă-n gene.

ERORI

Eroarea păsării
e zborul ;
eroarea flăcării,
pîrjolul ;
eroarea nopților,
adîncul ;
eroarea apelor,
frămîntul ;
eroarea insului,
durerea ;
eroarea sfinxului,
tăcerea ;
eroarea pulberii,
pustiul ;
eroarea somnului,
siciul ;
eroarea frîngerii,
veșmîntul ;
eroarea mea,
o știe doar pămîntul.

Prin rîpa susanilor,
un greier tehui
cu antene enorme,
pistrui,
scame de rune
și complexul lui Oedip
în strune,
își rumegă rar
firul de humă ;
și obsesia lațului
nîns,
coborînd peste lună
din hăul încins
și rîpa-i străbună.

Ai săpat
cu hîrlețul, lopata
în bortele astea
din gene
cu mănunchiul de flăcări
viclene.

Și-acuma
ești spumă și fiere,
că-n loc de comori
îți spînzură-n poală
un hîrb neolitic
cu drojdii de ere ;
și două-trei spăngi
de oțel.

Luna se scurge
pe-un nor,
ca o placentă
din care s-a tras,
mort, un vițel.

O SEARĂ ÎNTREAGĂ

O seară întreagă
am fiert
și m-am rupt –
maggă fluidă ; migrene.
Sub corole de fum.
În prag de absență ;
și turnură de rol.
Cu steaua
în gene.
Ca un fluture atic
lăut în petrol.
Acuma e liniște.
Doar pendula
clefăie
egal, incolor,
și-n pătratul ferestrei
luna își pune
hîrbul de clor.

În prag –
 o scamă de piele
 și sânge . . .
 Din șarpele negru
 cu pete gălbui.
 Și-n poduri, odăi,
 noapte ori zi,
 umbre lăuze,
 puiandre,
 cu irișii răi.
 Adînc, în fîntînă,
 cioturi, nămol,
 salamandre.
 La margini de lume
 luna își frînge
 arginții pe ape.
 El molfăie singur
 pîine cu sânge.

Fierb creierii
 de sigle și aldine ;
 și pete largi
 de sînge polifon ;
 alături
 cu majuscule eline
 și-n orfic ștrai
 al cîtelea eon !
 Tot trupul
 e o negură de semne,
 balsam socratic,
 criptice umori ;
 în vene ard
 infuzii de morfeme,
 sincope mici,
 impudice comori . . .
 Și robi
 galacticei cîtime,
 ni-s ochii supti
 de virgule și rime.

Din eden,
ai plonjat impecabil
în ventriculul drept,
al pămîntului ;
în trîmbe
de fluturi și greieri.
Urcînd, mai apoi,
prin miresmele humei,
în limba de clopot
a legendelor lumii.

RĂSPÎNTIE

Splendidă, goală,
Eva surîde în prag ;
cu hîrbul de lapte.
Jivina,
cu pîntec slinos,
își zornăie solzii,
gata să crape.
Savurînd,
la răspîntia limbii,
surparea de ceruri
și exodul pe ape.

În stepele nopții,
silfide și iele.
Ochii se-nfig
în minunile reci
și fierul scrișnește
în piatră, zăpezi.
Și-i tot mai aproape
fatidicul joc ;
și cūgetul sîngeră
în bice de foc.

PE ALEE

Miazănoapte și frig.
Pe alee.
Cu mine, lumina.
Jumătate – pămînt,
jumătate – scînteie.
De vulture frînt.
Cu
un ochi în genune ;
și altul în stele.
Secvență nocturnă
a trecerii mele.

SUB CERUL CU STELE

Regină a nopții
în tremur feeric,
Luna se surpă
în tăul din gene.
Cu resturi de sticle
și sîrmă,
cauciuc, sclipitoare lalele . . .
Și, iată,
copilăria coboară
sub cerul cu stele ;
și nădejdea și visul.
Și raza lor pură și
clară

ION CHICHERE

ÎNTR-UN VECHI VERTICAL



EDITURA FACLA

Timișoara, 1986

aripa norului a întunecat cîmpul
copii negri de mure rîd
prin hățișuri

fericit în iarba sură
cu trupul prăbușit
lîngă gura neagră a furnicii
îmi ascult inima din pămînt

într-o zi eram atât de aproape
 încît ne simțeam răsuflarea
 eram plîns de pîriu
 erai hohot ca marea

eram aproape și-am simțit
 cum îmi furai înfățișarea

Pod arcuit ca sprinceană-n mirare

trupul meu între cuvinte aruncat
 să poată călători țărnul în mare
 femeia-n bărbat

mîna să poată călători coama calului
 calul coama dealului neșesălat
 dealul să poată călători ochiul
 de lacrimi arat

în circuirea ogilă a peștilor
 să se-nchidă izvoarele
 luna și soarele

ARCUIRE OPRITĂ

Poetului Nichita Stănescu

tot ce-am fost nu-mi mai este
nici măcar amintire
mereu un altul mă trăiește
părăsindu-mă altul
vin tu și mă unește iubire

altfel moartea nu mă va găsi
și n-o să mă încapă
vino tu și oprește-mă
cum frigul o apă

până-n adînc să mă poată citi
luna și soarele
în arcuirea oprită a peștilor
să se-nchidă izvoarele

între două gânduri
se fac mari goluri
de lumi

stelele își părăsesc locul
omul migrează
înspre propriul său profil
într-un desen străvechi
pasărea și peștele
își schimbă aripile

Povestea lui...

locul păsării a rămas nezbura
 în piatră aripa ei s-a-ngropat

peste piatră a plouat
 a nins și a fulgerat

țărîna aripei a foșnit
 pînă cînd pasărea s-a trezit
 zburînd două locuri deodată
 unul de aer și altul de piatră

MAI SUAV DECIT ROUA

doar mașinile de scris
se mai opresc
în fața trecerii de pietoni

autobuze buldozere biblioteci
se oglindesc în ochelarii pensionarului

macaraua paște liniștită
rîndoul de flori
și fumul se depune
mai suav decît roua

PIATRĂ UNDUITOARE

la început a fost marea
ca o piatră unduitoare
apoi trupul tău curbat
ca un țărnam ca o zare

eu încă nu mă născusem
să-ți fiu nisip
odihnitoare biciuire
peste picior peste chip

eu plîngeam să mă nasc
în piatra mării străvezii
odihnă pentru chipul tău
pe care nu-l știi

INTR-UN VECHI VERTICAL

semnul lunii se desena pe pieptul iubitei
iluminînd-o pînă în sternul străveziu
părul ei marea fosforescentă
se revărsase tîrziu

cădeam într-un vechi vertical
înspre nașterile noastre îndepărtate
adînc semnul soarelui
mi se desenase pe spate

iubita călca pe pietre mișcătoare
părul ei întuneca floarea salcîmilor
ochiul meu de înecat
i se desenase pe sarea mîinilor

treceam cu precizia unor orbi
prin balansul pietrelor mișcătoare
părul ei întunecase un cer
ochiul o mare

vechi linii verticale turle deci
 sau axele unei rotiri de-o clipă
 se întretaie în înaltul sterp
 unde nu tremură nici o aripă

jos în adâncuri pietre se-ntretaie
 cristale mai precise decît raza
 multiplicînd în chihlimbarul mut
 polenul unui fluture – amiaza –

mă stăpînește focul – ard deplin –
 cu soarele în miezul greu de gheață
 și trec prin mine semnele străvechi
 sau pîrțiile stelelor pe față . . .

IEDERA

spațiul dintre pietre
ecoul surd al unui turn
mai vechi decît sunetul

admirabilă înălțare iedera
acest sînge inconștient
oprind năruirea

LUMINĂ DE AUR

a venit toamna sau ai venit tu
cu umblet de pămînt
prin casa mea desculță

o lumină de aur
gîndacul din prag

FEREAȘTRĂ

cel mai singur
dintre toate cuvintele
este numele

mă aplec în vuirea lui
și sînt plopul
care te clatină
fereastră fereastră

DREPTUNGHIUL

se desparte viața mea
de viața ta
ca o pană de aripa-n zbor
azi-noapte-am visat un melc
desenîndu-mi pe iarbă
dreptunghiul în care
o să cobor

cercul căruței a tivit lanul de maci
 rece urma metalului
 în lutul cald
 toată puterea seminței
 a urcat în firul de grâu
 cîinele își zornăise lanțul
 sub cerul vînat
 prevăzătoare mama închide păsările
 doar toporul rămîne sub ploii ruginind
 și trăsnetul sperie ferestrele mici
 îți mai aduci aminte ?




eram un fel de jivină liberă
cu părul plin de scaițe înfloriți
cu pământ jilav sub unghii
cu un zîmbet secret între dinți

fumam mătasea porumbului
printre ierburi sub apele lunii
beat de mustul corcodușelor
pășteam prin văzduhuri lăstunii

fără gînd tîmpla-mi ritma
cu aripile cu gîndul
doar prin tălpile mele crăpate
se furișase pământul



o cîte cîrduri de zei
îmi petrec ochii
parcă făptura mea nu ar fi a mea



o piatră pe care s-au jucat gîndacii
îmi pare steaua
mult mai profund cîntecul omului
seara

sentimentele depărtări
o structură grea profundă
în enormitatea ei viața
strigă într-un tunel
ca-ntr-un cerc o linie



mi-e dor
îndepărtat conturul tău
alt soare alt drum

și umbra
tainică solie a celui învins
parcă n-ar ști în care parte e lupta

niciodată mai departe decît înfrîngerea
niciodată mai aproape decît izbînda

(două ceruri își scriu cu păsări)



nu-ți mai ajunge durerea
nu-ți mai ajunge
trupul tău a rămas în urma ta
ca un ecou în care
doarme cel ce striga

îmbrățișat în sine și mut
ca o mare oglindă
pe care lacrimile
nu mai știi s-o deschidă



○
dar între noi e-un spațiu-atit de mare
încît gîndul mi se face timp
și timpul uitare



frunzele treceau cu viteze cosmice
prin pupila dilatată
luna se pierdea în adîncuri
uitîndu-și în mine umbra înceată



Lui G. Trakl

timpul nopții
rememorează ființa

pot să fiu un greier
într-o noapte mai mare



trupul meu e la granița pământului
de pe acum mă sapă florarii
sufletul iarbă străină
unduindu-se lin
între oglinzi de acvarii



POVARA UIMIRII

contorul electric
numără noapțile albe
cîntecul ruginit al robinetelor
mă trezește în zori
mereu mai palid
între două culori
meditez în fața semaforului

în curînd va trece tramvaiul
aproape albastru

HAIKU DE NOAPTE



rîs între gingiile verzi ale primăverii
lumina
între frunze
umflînd perdelele unei neînchipuite călătorii
și geamul în clătinare multiplicîndu-ți chipul

HAIKU DE NOAPTE

umbra părului peste manuscris
deplină scriere

IOAN DRAGOȘ

POVARA UIMIRII



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

S-a născut la 13 septembrie 1955 în Lucăcești, județul Maramureș. Absolvent al Facultății de Drept Economic-Administrativ, Sibiu. În prezent, jurist la Consiliul Popular din Satulung, județul Maramureș.

Colaborări : „Luceafărul“, „Contemporanul“, „Convorbiri literare“, „Tomis“ etc.

MOISEI

Prin preajmă
timpul curge șoptit
străjuit
de armate inocente de flori.

Cuvîntul
ca o pușcă orbită de rugină
se-aude scurt și stins :
taci !

De la strămoși
a învățat
cuvîntul
să fie tras pe roată.

Sîngele lor
nici acum nu era
odihnă
risipindu-se-n maci.

Aici
istoria este un obiect.
Un obiect
dur, ascuțit . . .

STAMPĂ

Seceta
mușcă flămîndă
din coapsele rîului.
Asfaltul,
crăpat
de căldură,
ori de forța
unei vechi păduri,
retezate . . .

Pămîntul acesta
greu
de atîtea legende,
aşa cum roua-i
grea
de transparenţă;
Ţara aceasta,
de la Dunăre
revărsîndu-se
înspre
röd
ca o inimă,
e-n gîndul şi
sîngele
meu
precum pădurea în sufletul
seminţei.

Pereții
 asudă, gîfîie, se bombează
 și explodează-n
 ferestre.

Ziua nu se sfîrșește niciodată
 și noi
 privim speriați
 descompunerea lentă a fîntîinii.

Fata-Morgana
 își mută trupul de pe un
 picior
 pe altul.

Uneori
 alături de degetele mele
 deschise încet,
 încet
 că pentru furt,
 părul tău
 rămîne
 cu ochii
 închiși . . .

În jurul frunții
 tale
 întunericul
 ezită.

Luna
 singură într-un cor
 din
 gorbul
 vecinului.

Foșnește aerul
 între
 degete
 ca o pancetă.

O inimă străină
 bate
 în
 casa
 ieșii . . .

Luna
sîngeră într-un par
din
gardul
vecinului.

Foșnește aerul
între
degete
ca o bancnotă.

O inimă străină
bate
în
casa
ierbii . . .

IEDERA ȘI ZIDUL

Cum zăpada zămislește iarna,
cum frunzele
își repetă în fiecare primăvară
ramul,
cum iedera înalță zidul,
gîndește-mă
ca să exist.

Aplecat
sub povara uimirii
împrăștii cuvinte în preajma
ta
și ele se rînduiesc
precum pilitura
în jurul magnetului.

ARS POETICA

Visul
fiecărui poem
este să atingă lanconismul
grădinii,

mireasma.

(Mireasma flăcării-i arsura)

I
 Fiecare poem,
 un
 cuib
 care încearcă mereu
 să-și construiască
 o
 pasăre.

II
 Printre cuvinte
 poemul

precum în fiecare din noi
 zace,
 adormit,
 un trup de copil.

lată
cît de greu găsești tonul . . .
Nimic nu te înspăimîntă mai mult
decît
buketul de flori
din hîrtie creponată în mîna miresei.

Cineva a ascuns toate
cuvintele,
tăcerea stăpînește ca un frig,
urmele zilei dăinuie
precum
semnul copitei
în albul zăpezii. Cineva a ascuns toate
cuvintele
și memoria plonjează-n oglindă
ca într-un cuțit ;

Visezi poemul :
un coș
plin cu verdeață și flori înrourate,
la colț de stradă,
duminică
dimineața . . .

IV

Te-am așteptat,
te-am așteptat pînă cînd roua îmbătrînind
s-a deformat în zăpadă.

Apoi

m-am ascuns în hainele mele de lucru :
cuvinte moi, mîngîind pînă și hîrtia
poemului,
cuvinte catifelate și largi
să-ți împrumute veșminte . . .

Cuvinte

pășind ca un cuțit prin carne,
săpîndu-ți în piept
pentru a se adăposti în partea
stîngă,
în locul acela . . .

SISIF, VARA

Merele se rotunjesc
pe ram
cum sînii fetei care pînă ieri
era un copil.
Lumina își sapă albia
ca un rîu,
o mireasmă neobosită
a invadat cîmpia.

Un țăran
rostogolește
soarele deasupra holdei.

În strai amăgitor te apropii,
 precum zîmbetul verii,
 toamna,
 captiv într-un fruct. Eu te aştept
 cufundat
 în tranşeele fînului
 înarmat cu două ghiulele
 de rouă
 şi-un scut.

În strai amăgitor te apropii,
 eu mă destram
 retras
 într-un vers,
 cum secera destramă în spice
 lumina verii din univers.

Un vînt cald bate-n ferestrele
ierbii,
cireșul
învăță primăvara frunză
cu frunză.

Clepsidra
nu mai are nisip
să măsoare încă o așteptare.

Un măr înflorit,
cămașa
aprinsă
a
poetului.

Sîngele a coborît din şa
să se odihnească.

Statuia trupului tău
e
terminată,
zveltă şi albă păşeşte prin
respiraţia mea. Sculptorii şi-au aşezat
uneltele
şi nuferii
care au mai rămas
pe umeri
şi au plecat.

Înscenare a zăpezii,
pleoapele.

Miresme se întretăiau prin văzduh . . .

Ca un pîlc zgomotos de copii
cuvintele
pătrînd cu inocență între noi,
așa cum lucrurile
se lasă desăvîrșite de mîna pictorului.
Miresme se întretăiau prin văzduh,
fericit amalgam de curcubeie
împietrit
și noi călcînd peste el ca pe un pod
printre gîndurile risipite
ale
unui
zeu.

Cuvînt,
cărare ștergîndu-se singură.

Primăvara
rochiile tale revărsându-se dintre coperti
de clorofilă,
unica mea imagine despre sublim.

Toamna conserv cuburi mari din
aerul
pe care l-ai respirat toată vara.

larna te privesc prin fereastra
poemului
și rămân cu această fereastră
lipită de față,
palimpsest
memoria, privirile,
gestul,
epiderma toată e un roi de cuvinte.

Am lăsat
în urma mea atâtea cuvinte
sperînd că ai să mă găsești
urmînd îndemnul din
poveste.

Poate că ai pornit
din cealaltă parte a pămîntului,
poate te-ai înzăpezit într-un
crin,
sau poate
nu acesta este
semnul
după care mă vei recunoaște.

Dar nu e nici o grabă ;
În curînd,
în curînd în loc de cuvinte
voi rosti fire de iarbă.

Un vers despre patrie,
adînc
și limpede
ca o fîntînă.

Un vers despre patrie,
curat
și fragil
cum răsuflarea unui copil.

Un vers despre patrie,
fulgerînd
pînă cînd din el nu mai rămîne
decît un fuior
de
lumină
ce ne arde privirea.

Lumea în două silabe,
 cum pădurile
 captive-ntr-o sămînță,
 precum toamna în mărul
 rotund
 de pe ram.

Un zîmbet,
 teribil focos nuclear,
 capabil să spargă un orificiu
 pentru brîndușa
 de
 toamnă.

MUNCI DE PRIMĂVARĂ

Primăvara,
o casă numai din ferestre.

Cumpăna fîntîinii asudă,
sămînța
în scutecul brazdei scîncește ușor
sub blînda dogoare a privirii
semănătorului.

Zăpada fierbinte a florii
de măr
desferecă în văzduh nebănuite
miresme.

Prin șanțuri adînc încrustate
în palme bătătorite
sudoarea curge
la rădăcina Patriei
între rodnicie . . .

Cuvintele,
plecînd de la noi,
ne lasă mai ușori, mai străvezii,
cu tîmpla înflorind un bob de sudoare,
cu pleoapele
strivite de acele ceasornicului,
cu timpanul biciuit
de tăcere.

Eu vreau să-mi fie cuvintele
încăperi cu pereți de oglinzi ;
nu vreau să-mi fie cuvintele
armuri locuite de vid.

În aurul tremurat al acestui soare
de vară,
cu tăpile ciuruite de iarbă
colind cîmpiile patriei-încovoiate
de rod
cum cerul sub minunea
curcubeului.

Colind cîmpiile patriei
cîntînd bucuria,
lumina,
roua
și alte lucrări ale dimineții.

OFRANDĂ

Armonia respiră pretutindeni.
O liniște limpede ne împresoară,
liniște a muncii. La lumina
macilor
ne sărbătorim
Patria
după un obicei din străbuni
cu un snop
de palme bătătorite.

İNDEMN

Să ascundem porumbei
albi
în caii de lemn
și să-i răspîndim
la toate
porțile
lumii . . .

ANTIRĂZBOINICĂ

Lîngă
bocancul
soldatului
o
brîndușă
de
toamnă,
o
custodie
obositoare.

DESPRE NINSOARE

Sufletele
străbunilor
peste sat,

noi
le spunem
ninsoare.

AFAZIE

Cuvintele scad,
scad
calciate.

Absența ta,
o
pictură
în care e frig.

Să ascundam porumbelii
 în caii de lemn
 Toamna,
 o încăpere umplută cu fructe,
 o carte de învățătură.

Intră o fată
 și paginile se răvășesc
 îmbujorate.

ANTIRĂZBOINICĂ

Ungă
 în
 a
 a
 a
 a
 a
 a
 a

AFĂȘIE

Cuvintele scab,
 scab
 calcinate
 Absența ta,
 o
 pictură
 în care e fig.

GHEORGHE MOCUȚA

CÎMPIA SECRETĂ



EDITURA FACLA

Timișoara, 1986

S-a născut la 5 iunie 1953 în Curtici, județul Arad. Absolvent al Facultății de Filologie a Universității din Timișoara. În prezent, profesor în Sînmartin, județul Arad.

Colaborări : „Orizont”, „Flacăra”, „Aradul literar” și volumele colective *Noi Poesis* și *Cintec pentru mine*, Arad, 1983.

Sui Dorul Sibiului,
 pentru minunatul său fel de a fi,
 pentru că m-a ajutat - primul -
 să scap de anumite complexe legate
 de sex,
 minunatei Dore și copuilor,
 cu dragoste frățească
 Ghita Mocuța

Curtici, începutul primăverii 1986.



în somnul holdelor
geme paradisul țăranului
hemoragia macilor înaintează încet
către ~~pulsul nostru~~ *buzeli case*
aknoilor secerători –
dis-de-diminează lăptarul
ne-a adus o cofă cu lacrimi
amiaza se scurge ca o lavă
prin porii materiei
vara – timpul e-un don quijote
sedus de ironia soartei
–
totul curge.

S-a născut la 3 iunie 1953 în Curtea, judeţul Arad.
Absolvent al Facultăţii de Psihologie a Universităţii din
Timişoara. În prezent, profesor în Şcoala Judeţeană
Arad.

Colaborări: „Drept”, „Noţiuni”, „Aradul nostru” şi
revista culturală Noi Poetzi, şi Elan pentru literatură
Arad, 1983.

reveria întreruptă de mecanismul uzat al zilei
vocea copilului cu reflexe de mercur :
„ştiţi ? am un prieten. e deja bătrîn”.

hai mai bine despre transparenţa ideii
cum pot aceste clape să exprime un text ?
curbura poemului desluşindu-se
din arcanele ierbii săteşti.
întoarce pagina

NAISSANCE DU POÈME

cît vezi cu ochii

poemul susură se revarsă din propria-ți gură
într-un șuvoi de sunete încărcat de emoție
ca o dinastie împovărată de ereditate
dintr-o mai veche stampă chinezească.
distingi fișitit cald învăluitoare al respirației
omușorul inițiativ topindu-se ca o stalactită
sub greutatea cuvîntului (un zeu acrișor
hărțuit de o durere continuă)
limba zvîrcolindu-se ascuțindu-și capătul liber
într-un dans al smulgerii de sine.

îchizi ochii

și glasul tău devine boarea

— care va spulbera cenușa poemului.

CINCI SIMȚURI

din osul descărnat al melancoliei
se scurg inegale zile și nopți
bărbatul vede aude gustă miroase și pipăie
cornul real al unui mare trup invizibil
punctul răsăritean s-a retras într-un concept.

deznodînd gîtul lebedei femeia conspiră
cu singurul șarpe al casei
ce își are sălașul
în aorta cunoașterii.

Simulând moartea

AM DESCOPERIT UN VECHI PRIETEN

ce triluri de grădină răzbat din acest portret
peste care viermuiește desfrunzită iedera
amintirii !
ce privire lucidă *pentru un nebun*
care te fixează din propriul său autoportret
cu acizii uleioși ai pupilei.

ascuțindu-mi trupul :
mi s-a arătat un lup cenușiu și blînd
vincent van gogh – urechea mea tăiată.

VIS LUNECOS ȘI SPASMODIC

ce căutăm noaptea pe sub scaune pe sub mese
vîrtejul songul aspirina șarpele necunoscuta ?
cuvintele dorm în așternutul respirației
vis lunecos – clișee sîngerînde
cocleala dimineților de vară.

poate readormind ne trage de mînă vedenia
vîrtejul songul aspirina șarpele necunoscuta
poate s-a săvîrșit de mult în moarte
înțelesul acestor cuvinte.

CULTUL ENIGMATIC AL SURISULUI

acestei tinere femei i se potrivește pilda cu
samariteanca
trupul ^{dormind} sub lacătul unui suris
ascunde simetria fragilă a noului născut
seară de priveghi – liniște
penibilă fără condoleanțe

doar scîncete – asemeni clopoțelului într-o
prăvălie.

în cavernele trupului
ca o inimă viermele agrăiește viața

trup de martir încins cu erezia verbului
(asemeni ochiului de apă stătut
în rariștile din preajma constantinopolei)

prin ceața ultimei dimineți
în gurile noastre coboară cuminecătura
din chivotul cu gust de naramze
de la sărbătorile veșniciei.

eu eram însuși el
absența mea se umplea
de sinele absenței sale.

TURMELE

(strigatul ofițerilor al melancoliei)

arome strivite de piciorul păstorului
mici întâmplări dezlegate de orice contur
o descriere a infrarealului —

dinspre hățișul copilăriei
herghelia amiezii mă calcă în picioare
cerul albastru ca blugii mei cei vechi
numai culmea sîntămăriei răsturnată în ceață
cu minaretele turmelor răsucind peisagiul.



concert de orologii, cu mîinile dibace
desfoliate clape, tocite de rigoare
măsură cu măsură vor rupe pînza tare
a albelor, hidoase și triste comănace

poemul e o rană sau o numărătoare
neîntreruptă-a pleoapei zbătîndu-se stîngace
extatică, egală, ca luna din torace
păstrînd captiv cuvîntul în stîlpii reci de sare
din codrii grei de liniște, fagotul
scîncise ca un prunc adus pe lume
și care-n prima clipă află totul

ci-n clopotul dogit m-ascund de tine
și-n horbotele apelor postume
sorbite de mistere —, Mnemosine !

cuvinte înălțînd un parapet
un zid chinezesc la jumătatea drumului
pescarul înalță privirea
trage de sfoară iluzia

ființe în adorație – duminica. pe o rană.
dincolo de parapetul unde soldații
obosiți ai spiritului
devin anonimi.

de pe continent
sărutăm pătimaș nava-amiral
cu privirile noastre tocite.

MIC AGREGAT. ÎN JURUL UNUI PUNCT FIX

micile șiretlicuri expectorate de plămîinii
șubrezi
ai șobolanului ce rîciie ziua întreagă sub
perna unui soare stătut
coordonatele camforate amețitoare ale
punctului proscris
în ele : un agregat – al timpurilor
descompuse –
din care se retrag ființele dragi ale
prezentului și umbra ta
adunînd carnea așchiile de pe pereții camerei
tale
unde se înalță viguroase – într-un galop
epuizant –
degetele prelungi ale acordului final.

astfel de arome s-au aciuat în remizele
minuscule
ale unei simfonii cocoșate.

CITIND CU UN SINGUR OCHI

explorarea aerului poate începe
dinspre raza ochiului senin
aflat în orbita unui muritor
într-o dimineață când sîinii sfirtecați ai norilor
au întărcat lumina răsăritului.
solul ei răzbunător spintecă aerul
ca un orb ce-ar strivi cu arcadele sale
eternitatea de asfalt a unei clipe.

citind cu un singur ochi tăvălugind porii hîrtiei
te lovești de trupul gol al paginii boreale –
ștrigoii florii uitate demult într-o carte.

tot astfel nisipul amintirii
din ochiul celălalt.

EPITAF

au pus capacul pe cutie
bat cuiile în ea acum
tot universul se-ncălzește
de trupul lui călduț de scrum

resturile unui prînz cafeaua *din coaja de pîine*

indigeste ale
memoriile tatălui meu :

„am cărat trei căruțe de sfeclă la zootehnie
o căruță de fin pentru cai”.

clișee din '41 spitalul vienez
(swester wasser bitte wasser)

nostalgia de a scrie medicului salvator.
la 60 de ani brusc o gheară severă
întrerupse plutirea crugul acestui poem.

în seara aceea nu m-a recunoscut nimeni. identitatea mea pălise la despărțirea de care aveam convenita oroare. reușisem totuși să iau în posesiune rîsul ei coborîtor parcă din carne numai pentru a o sfida. mătasea lui rece ireverențioasă reținuse parfumul cald al viciului ei înfrînt.

o lecție de tristețe în care m-am încuiat curînd cu dorințele mele.

(imaginea cețoasă a unui culoar ; o scenă duioasă în tren. cineva contempla sughițînd fotografii de familie. o duzină întregă. o lua mereu de la capăt cu un zel nervos grăbind ritmul spre finiș. respirația îi devenise un horcăit.

i-am întîlnit privirea și i-am respins-o.)
acum strîngi în mîna un stilus pînă la transpirație ca pe o unghie. e ca și cum ai vrea să te trezești dintr-un leșin. în seara aceasta nu te va recunoaște nimeni.

POEM EVANESCENT

un jurnal al propriei neputințe
încorporat într-o documentație limpede
(ca aceea din ochii pisicii)
animal greoi respirația pîndește
măduva acestei zile éxuperyzînd

un jurnal-limită ronțăindu-mi existența
se ascunde în igrasia tîmplei

e cruda zidire a poemului.

MIEZUL ÎNSUTIT AL LUCRULUI TĂU

rotunde – lucrurile mâinilor tale
au intrat înapoi în vis
s-au înșurubat în coaja sfoasă a refluxului
cînd – cu gestul acela de infirm –
ți-ai retras mîna de sub lupa aburită a fricii
ca și cum te-ai teme să salvezi un poem
de propriul său foc mistuitor.

o puzderie browneană încremenind pe linii
de forță
(ca niște nervuri ale sufletului)
miezul însutit al lucrului tău.

GERUNZII CONTEMPLATIVE OBTURÎND POEMUL

iată că orbecăind gol prin copilărie am aprins
o țigară
și răsucind briciul răbdării am ajuns pînă
— aici :
un resac — al zilelor — în malul infinit al
gîndului
ce surpîndu-se îngrașă neconținut oceanul
un declic — numărul de aur al ierbii
unduitoare
focalizînd într-un halou neliniștea
particulelor browneene.
iată cum — cuprinsă de farmecul discret al
iubirii
ești asemeni organului proaspăt grefat
care va bea sîngele unui trup străin.
va fi o îmbrățișare disperată aproape
derizorie
cînd spuma zilelor zdrențuite va miji
peste împărăția trupului tău i u b i n d

domnul popescu și-a scos fiera
și se pregătește pentru lupta cu îngerul
a sărbătorit cei 64 de ani ai soției
în salonul 13
(viața în doi
e o masă foarte întinsă
pe care se prelinge încet
adevărul
spre o groapă comună)

EPISTOLĂ

(cătănușă niceană provineea)

între pereții luminați de putregaiuri
mă vizitează diavolul șchiop al unui poem

în casa tatălui meu – roua cerului –
o vulpe sîngerînd în toamna unui cuțit
(ah organele furate în taină)

șoimul rotitor al înțeleptului s-a înfipt
adînc
în firmament. cîinii adulmecă rosa canina.

*„Cu puțin exercițiu poți ajunge
să vezi aerul”
(Radu Petrescu)*

un măr golden la două dimineața
insondabilul vis cu tauri și alborade
cubul de aur printre aștrii nopții
implacabil alb-negrul austerității locale

versul ratat ratat

aerul ia forma propriului spirit
retorica zgâlțîie un perete.

departe de ceterile familiei.

CÎMPIA SECRETĂ

ne primește cîmpia
sufletul ei s-a aruncat în ultima fîntînă
sfînt, neprihănit e colbul neștiutului drum
constelații de gropi ce au călăuzit secolele
încetineala carelor măsurînd eternitatea
gîndul se reculege și intră într-un salcîm
(cățelul pămîntului se gudură și îți linge
mîinile)

curată precum visele din patul fecioriei
toată cîmpia e-o cămașă de mire
astfel l-a îmbrobodit Dumnezeu pe țăran :
Petru de la piatră, Gheorghe de la pămînt,
Vasile de la rege –
arătări izvodite de caniculă dănțuiesc
asemeni mîinilor vrăjite ale facerii –
cuvine-i-se cu adevărat verii numele de
mireasă !

mohorîte mai sînt răscrucile cu fîntînile arse
și troițele la care nimeni nu se mai închină –

alături iar marocul ciulinilor unde-și vînd
corbii bătrînețea
(cîmpiei ce secretă odihnă pentru ziua a
șaptea.)

trecem calea ferată de o sută de ani
călăuziți de sărutul orașului.

CANICULA

din galeriile incandescente ale amiezii
țîșnesc orbitoarele răni acroșînd spiritul –
cîmpul probează cheia adîncă a secetei
verdele dezghiocat de pe trupul lentorii :

din nimbul copilăriei scurtcircuitat
mierea lucrurilor dragînd privirea
către măruntaiele albastre ale ciocîrliei.

NUMAI EU APLECAT PESTE MARGINE

suferința tatălui m-a făcut călător
poezia ca remediu al eredității
mîna stîngă în căutarea valorilor
eczema pompeiului amenință scoarța
atîtea camere de luat vederea !

numai eu aplecat prea mult peste margine
deveni-voi propria-mi, răsturnată imagine.

NICOLAE ROȘIANU

DIMINEȚILE ORAȘULUI



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

NICOLAE ROȘIANU

S-a născut la 1 mai 1946 în Dealul Viilor, județul Gorj. Absolvent al Facultății de Științe Economice de la Universitatea din Timișoara. În prezent, lucrează la Consiliul Popular al municipiului Timișoara.

Colaborări : „Luceafărul”, „Orizont”, „Ramuri”, „Cronica”, „Tomis”, „Argeș”, „Tribuna”, „Scînteia”, „Scînteia tineretului”, „Suplimentul literar-artistic al Scînteii tineretului”, „Gazeta Gorjului”, „Drapelul roșu” (Timișoara) etc. Prezent în culegerile : *Atelier al cercurilor literare*, Editura Facla, 1977 ; *Versuri*, Editura Albatros, 1979 ; *Inscripții în timp*, Editura Eminescu, 1983 etc.



EDITURA FACLA
Timișoara, 1988

DIMINEȚILE ORAȘULUI

Dimineața

păsări cu ciocul de ceară
ară fiordurile de la marginea orașului
pîntecul dens al nopții se destinde
ca brațul arcașului
orașul se ridică din pîclă
cu opintirile unui animal abia născut
o muzică profundă se pierde-n statui
pe gura vulcanului care fierbe tăcut

..
aleile

centuri de siguranță ale orașului
măsoară pașii spre fericire
ai îndrăgostiților
numai porumbeii
după ce au adus pe aripile lor
dimineața din cîmpie
ciugulesc liniștiți
boabele de mei
risipite cu gesturile largi
ale unui semănător
de muncitorii care ies din schimbul trei

DRUM ÎN CIMPIE

Ca un fier de plug
trece discul soarelui
peste cîmpie
proiectînd fîntînile pe zare
rătăcitoare cetăți părăsite
de tumultul cohortelor de greieri

aerul se despică în harpe albastre
vibrînd la trecerea timpului
prin amiaza de flăcări

numai călătorul însetat
își apropie gura de ciutura fîntînii
care se înalță
tot mai încet
ca o fata morgana

Un ochi se-nchide tainic între noi
ca o cometă ce-și devoră trupul
și din arsura-nvolburatei ploii
doar aripa de frig inundă rugul

lucarne de ninsoare vor apune
și va pleca un cîntec lăcrimînd
acordurile se întorc în strune
și pasul nopții trece sîngerînd

cum marea răvășită în furtună
pface-n stei comorile pe prund
îngăduie uitării să rămînă
o stea de vis eternizată-n gînd

LA MARGINI DE CÎMPIE

Cu sîngele trecut prin stalactite
despovărați vin faunii albaștri
cum vin în somn femeile iubite
cu sîinii grei de noapte și de aștri

și rugul stins în clopote de ceară
rostește amintiri din vechi castele
trec lebede prin umeri de fecioară
iluminînd cărările spre stele

cu harfa scriu pe trupul lor copacii
urcioare vechi mai ard a rodnicie
sub grîu vin fluturi să-ncolțească macii
cînd ochi de rouă freamătă-n cîmpie

RĂNI DE HIACINT

Se cuibărește-n ochiul meu zefirul blînd
al înserării
cînd lancea zîmbetului tainic coboară dropii
de argint
în plaurul tăiat în sînge rotind volutele
chemării
cu nestatornice ecouri săpate-n răni de hiacint

liman de fulger se rotește despovărînd
agave-n mit
din curcubeiele de camfor prin care se vestesc
condori
de atîtea așteptări, iubito, mi-e ochiul nufăr
înflorit
și cumpănă de sare mîna ce lăcrimează sub
ninsori

în lămpi de gheață arde zborul spre cuibul
tainic de egretă
în care se adapă cerbii răniți de lungă
așteptare
caleașca nopților de ceară mă poartă peste
punți de cretă
cînd viscolul însingurării se-așterne iar ca o
chemare

VIS CU LANCE VIBRÎND

Se culborește-n ochiul meu zefirul blînd
al înserării
cînd lancea zimbetului toinic coboară
de argint

Mai întîi țipătul păunului
fulgerînd vitralii de rouă
vibrează ca o nuia de alun
la atingerea șarpelui

apoi horbota în care
îmblînzitorul de vipere
desenează rune
pe umărul lui corbul caută
voluptatea zborului
peste propriul destin

în față vipera
ca o lance vibrînd
traversează fiorduri de agave
locuite de fluturii cu care
îmblînzitorul de vipere
desenează rune

În liziera pădurii
păianjenul alb
își țese febril pînza ademenitoare
îmbălsămata cerata pînză
în care zborul se frînge mumificîndu-se

hieratice focuri mistuie
umbra acestui năvod
invizibil fragil
pe care doar orbul îl poate strivi
cu bastonul lui alb

în liziera pădurii
păianjenul desenează absent
umbra trupului său
lăsînd în aer o cicatrice subțire

ÎN ARȘIȚA AMIEZII

În arșița amiezii cîmpia tresare
ca o felină la apropierea prăzii
privind cu o mie de ochi
lupta vulturului
cu propria umbră

tăcerile înmuguresc pe gura fîntînilor
urcioare răcoroase
și cumpăna amiezii intră-n horbote de nuferi
trezind vestalele cîmpiei
încinse cu brîie de maci

dogoarea privirilor înalță
stalagmite de ceară
din care păsările își iau cîntecul

În amurg
peste ciuturile cîmpiei
coboară roiuri de fluturi
și caii se ivesc din holde albaștri
aducînd pe copite roiuri de stele

fîntînile însîngerate
se transformă în flori de măr
și cumpenele
rodeșc închipuiri
cu sînii în forma
urcioarelor răcoroase

—
așa pornește alaiul peste cîmpie
semănînd în fiecare noapte
rodul în cușma pămîntului

Hlamida vârstei ne-nfășoară în rug de dor
 ca-ntr-un alint
 cînd pachidermele de ceață respiră fulgere
 de sare
 și-n văile însingurării se-adapă cumpeni de
 argint
 despovărînd de zbor aripa trecută-n cîntec și
 visare

din streășina melancoliei curg stalactite de
 opal
 și-n candelabrele candorii se-aprind izvoare
 de rubin
 înzăpezind cărări de ambră spre luntrea
 risipită-n val
 cînd fîntînarii desfătării deschid corola unui
 crin

nevindecate urme arse în tulnicu-nflorit
 de ploi
 rotesc octavele iubirii, efemeridele astrale
 ca un ecou răpus de vina de-a stinge aripa
 din noi
 într-un ocean în care crinii mai lăcrimează
 din petale

CÎMPIA DUPĂ PLOAIE

În cîmpie curge-n zbatuiri macrocosmos de
lumină
deschizînd abrupte cheiuri peste cumpeni de
fîntînă

trec în constelații vise potopind culori de
ambră
se respiră largi ecouri de candoare și
mireasmă

se aud vecii de tihnă coborînd pe aripi line
surpînd lacrima genezei peste faguri mari de
pîine

ard stelarele contururi ale unui rug de maci
limpezind azur de cîntec trec viorile-n copaci

dinspre arcul stîns în fulger se abat rotînd în
voal
cuiburi de statornicie ca un cîntec de caval

bat petalele în clopot și se-adună nimb de rod
viscolind hotarul clipei trec veciile-n exod

Viața
 între două poeme
 pare un liliac în poziție de repaus
 ca o limbă de clopot în care vibrează
 elitra cuvîntului

între două poeme
 gravitația
 își întinde tentaculele
 pînă dincolo
 de cercul polar al sentimentelor
 – linie de demarcație între viață și moarte –
 dislocînd lumina în fulgere globulare
 prin care se retrag
 saturnaliile secolului

Amiaza trece ca o lamă de fulger
 peste inima pietrei
 ce-și duce tăcerea pînă la capăt
 dinspre polul ninsorii
 coboară înzăuați în cuvinte elanii
 trăgînd o duminică
 dilatată la maximum
 prin sîngele meu

lumiņa se așterne pe lucruri
 incendiară
 planînd ca o aripă fosforescentă
 printre vitraliile orașului

sunetele caută un timp nenăscut
 refugiindu-se
 în tulpnicul înfrunzit
 al conului de sentimente

DRUM ÎN PĂDURE

Din loc în loc tăpșanele cu ferigi
amintesc apropierea râului
răcoarea cade pe umeri
ca o mantie
cu buzunarele doldora de vise
mișcarea roții trasează drumul
peste frunze uscate
prin noroi și hârtoape
proțapul și resteiele scîrție,
trecînd șovăitor
printre trunchiurile arborilor

culcați pe spate în fînul abia cosit
oamenii descifrează tăcuți
mesajul pădurii în amurg
cu sentimentul că scurgerea timpului
s-a oprit în norul de ardezie
incendiat de ultima rază
a soarelui

lubirea
izvor ce-și primenește apele
clipă de clipă
într-un ocean de lotuși

aripă
supusă doar legilor înălțării
fir de nisip închipuind perla
sediment peste sedimente
într-o rotire de flacără

val
respirînd gesturile și armonia
clipei
într-o perlă îndelung șlefuită

ARPEGII

Se risipesc iubiri pe căile lactee
pierdute-n cerul tandru al amintirii tale
își țese iar pământul chilim de curcúbeie
reverberînd arpegii la nunțile astrale

și vine stins iubirea ca o perdea de fum
precum din nuferi urcă un semn uitat în gene
să nu laștă zidul nopții pe la răscruci de drum
ci doar mantia ierbii cu flori nepămîntene

auzi cum înflorește oglinda nopții vara
într-o pădure veche de lebede și ploi
tot mai aproape ochiul își fumegă petala
ca o ninsoare blîndă încătușată-n noi

Singur în cîmp lunecam
într-o lance de vis nesfîrșit
coboram într-un dulce balsam
spre caii cu coamele-n mit

amfore tulburi de lut
revarsă străvechi dimineți
pe-un fluier bătrîn și tăcut
cătrecalul ce paște tristeți

coboram într-o harfă de gînd
cum curcūbeul ivit după ploi
spre nicăieri cătrecalul
drumul uitînd înapoi

și dezlegat de iris și cuvînt
bengale focuri clădeam la trecători
iar caii reveneau pe pămînt
ca fulgi troieniți de ninsori

TRANSPARENȚE

Ecourile zorilor
rodesc bătrîne viori
ce se aprind între pleoapele noastre

aceasta e dimineața de purpură
în care vin călăreți rătăciți
în liane de aer

respirînd sarea pămîntului
ei învață florile cum se sărută
în cearcănul de rouă
sădind în fiecare pasăre
începutul unui nou cîntec

poetul zăbovește la fiecare
scriindu-le cîte o poezie
pe mantie
în timp ce soldatul
de plumb
își îndreaptă arma
spre linia vieții

Cuprinde-mă cîmpie ca o pleoapă
uitată în fiorduri de răcoare
și-n lumea ce nu poate să mă-ncapă
aprinde-mă în ruguri de ninsoare

din fulgere de rouă mă-ntrupează
în bucium ars pe cumpăna de sare
dă-mi vulturii arșiței din amiază
prin care treci o punte de visare

de pajura trufiei mă dezbracă
aruncă-mi îndoiala-n constelații
și-un anotimp vîslind pe crengi de apă
ne va purta prin siderale spații

cuprinde-mă cîmpie ca un vers
în care rătăcesc chemări de dor
iluminînd la vămi de univers
fîntîni de cîntec în astral pridvor

ELEGIE LA ȚĂRM

E ora cînd se-ntorc la țărmuri planetele
pierdute-n spații
și-o ancoră deschide răni în estuar de lungi
ovații

cînd vin pe mările luminii corăbii lungi,
pirogi de ceară
și pecărușii desfătării fac cuib în cearcăne
de vară

amorfa plajă se-nfioară, nisipul trece în
mărgean
și tu răsari ca o vestală dinspre adîncuri de
ocean

porți floarea de cireș pe brațe, pe șolduri
alge de mătase
doar marea a rămas în achii-ți rostind dorințe
voluptuoase

din troienite spații curge polenul unor veri
apuse
și pleoapa timpului se-nchide-n corolele de
vînt răpuse

ridică geana orizontul și ning octave siderale
iar prispa lumii se așterne sub lungi
săruturi hibernale

AUTUMNALĂ

Curmă luntrea mică ochiul de cristal
cum incendii urcă noaptea spre lumină
din neprețuitul toamnei vis de voal
se aștern talazuri presimțind hodină

se zvonesc spre ziuă tropote de cal
unde de luceferi în genunea plină
scaldă iar poemul meu autumnal
ca o luntre albă-n marea de lumină

NOCTURNĂ

Feeria de sunete
despică lumina în lespezi sedefii
ajustînd-o pe măsura gesturilor
trupului tău
într-o rochie buclată de seară

bastoanele orbilor
desenează drumul
dintre pîcelele nopții și stelă
ca un țipăt al păunului
sigiliu zidit în Marea Tăcere

torente de limfă irigă
arterele adormite ale galaxiei
provocînd explozii de culori
în cearcănul tînguitor al nopții
care așteaptă tolănită languros
la picioarele noastre
ca un animal părăsit și bolnav

prin aerul sărat lunecă șoapta brizei
spulberînd roiul de asteroizi
întîrziat pe plaja pustie

AMIAZĂ ÎN CÎMPIE

Amiaza ca un plug mistuitor
coboară turle de mărgean pe zare
se-nalță în balans dogoritor
fîntînile închipuind pridvoare

celeste vămi de liniște se-aprind
în tulinice de rouă și de sare
se-aude glasul zilei sîngerînd
un ochi de crin uitat în lăcrimare

ȚĂRANII

A renaștere respiră brazda vălurită-n rod
în izvor de vechi obîrșii rotesc sevele-n exod
cînd din lutul dacic urcă osia stelară-n sate
torc în caier mioritic țărături de eternitate

și țărani iar se îmbracă-n aburii de reavăn lut
pentru a-i zidi lumina lanului abia născut
ca-ntr-o mantie celestă, ca-ntr-un rug aprins
de maci
ei veghează peste veacuri grîul sfînt lăsat de
traci

țară, țarină, țăran — o aripă veșnic trează
care bate de milenii într-un cuib scaldat de
raze
el, prin valuri de migrații, el, prin
neîngenunchiere
a statornicit iubirea într-un fagure de miere

amfora de rod mustește axul cosmic reînvie
cînd țăraniî spală geana dimineții în cîmpie
și din arșița amiezii și din rana pămîntească
ei aduc pe masa noastră dulcea pîine

românească

AȘTEPTARE

Ecuatorul galactic
trece în fiecare noapte prin
sîngele meu
troienindu-mi visele
cu corăbii de asteroizi

din cumpăna fiecărui amurg
coboară o stea în sîngele meu
dintr-un arc așteptat îndelung
să renască un alt curcubeu

TURNUL ÎNSINGURAT

În văzduh meteori
clădesc turnul de rouă
din care se adapă privighetorile
buciumul serii incendiază tăceri
locuind amintiri troienite de cîntec
ascultă-l și sleiește-ți sufletul
ca într-o fîntînă mereu neîncepută
că roua nu este altceva decît
lacrima timpului

și iată
aștept sărbătoarea nocturnă
coborînd în fulgerul care aprinde
lampioane albastre pe trupul singurătății
din saturnaliile serii ies femeile
purtînd pe brațe flori de lotus
și-n gene adăpostul zorilor

dincolo de pragul nopții
trece caruselul întemeierii
rostindu-se într-o flacără
fericiți cei ce deschid armura zilei
cu razele aceluiași luceafăr

MARCEL TOLCEA

URANIA



EDITURA FACLA
Timișoara, 1986

S-a născut la 28 mai 1956 în Sinnicolau Mare. Absolvent al Facultății de Filologie de la Universitatea din Timișoara. Corector la ziarul „Drapelul roșu” (Timișoara).

Colaborări : „Orizont”, „Amfiteatru”, „Luceafărul”, „Drapelul roșu” etc.

Teribila lovitură de baston pe care
 domnul director o aplicase unui funcționar
 se reverberase în aerul serii la grădina de
 cu o îngrozitor de înceată chemare,
 dovedindu-se în
 cele din urmă un mal de metal.
 Deocamdată, uitându-se toată clientela-ntr-o
 parte
 pentru a evita în acest fel complicații de
 tribunal
 numai cei doi au văzut fragmente dintr-o
 apă imensă
 în care străluceau diamante, rubine, opal
 spinări noi de la biciclete, batiste alpine,
 ce se amestecau cu o lume nouă,
 echidistantă
 de acest fenomen și un foc de tip animal.

Între bariera de fier și conacul lui nenea Dinu,
o clădire albă ce fusese părăsită acum o
jumătate de veac
de nepoții săi plecați la un Studiu sau după
niște femei extraordinar de frumoase cu
pielea caldă
pe care au scris o serie de nume
să uite locul stingher
am vrut să vă spun că au găsit poșeta
imensă a directoarei Copilu
încărcată cu pământ argintiu
ce putea fi adus de soțul ei de pe o planetă
de aceeași culoare, din cer.
Era un semn cu peisaje interioare, poate
chiar sufletul
posesoarei, semnat de greutate și o paloare
încărcată cu alte, mereu noi înțelesuri
pe care le putem accepta sau îndepărta
că pe niște simple eresuri.

În vizită la familia T., miercuri, joi sau
poate „o vineri“ după furtuna grozavă
ce a distrus cuiburile cu polen tropical
sîntem așteptați la intrarea locuinței de
madam Costineanu care adusese în dar
gazdelor
un animal-floare și voia să evite, în acest fel,
primele momente de stinghereală
ale unei familii obișnuite cu regnul mai clar.
Era seară, doamnele mele uimite, și am
așteptat-o
chiar pe amfitrioană să vină, în cele din
urmă cu-o
lampă în holul acela uscat în care poate că
nici
n-o să intru vreodată pentru că simt ca
o toană
în suflet/suflete
arătîndu-mi aplecări peste poduri și ape
murdare
ce tradus înseamnă primejdie de rană.
Nenea Costache-i acasă, am strigat cînd
înspre ha.
a venit femeia cu flacără luminoasă și nici
unul din
noi nu intram.
Găzduiește, rogu-te, umbra acestui epitalam.

După ce Nelu s-a înecat într-un lac
au venit la șefu' de post mugurii din patine
să-l întrebe pînă unde mai ține oglinzi cu
întîmplări comunale, id est sticlă pe niște
rotile,
ce strică ciclul naturii și întoarce iarna în sat
prin țevile vegetale de încălzire.
O, făcu munteanul care în tinerețe își
pierduse ceasul
la teatru, din lojă, cînd aplaudase prea tare
va trebui să regăsiți cometa de-oțel
ce nici din gînd nu-mi dispare
pînă mîine la patru
iar pentru ca să știe ora precisă
un mugur se încălzi și se făcu o
extraordinară caisă.

Și cum se face de primăvară
 ieșim cu prietenii la iarba verde a
 lui tanti Ortansa unde ține de mai multă
 vreme
 o casă de jucat preferans adecvat printre
 făzănet,
 iepuri și căprioare, prepelițe și găinușe
 care fix atunci se trezesc.
 Noi, de fapt, ne ducem acolo pentru niște
 înfricoșate
 picnicuri, cu 6 kilograme de carne de mici
 și navete
 cu sticle de bere străină. Aerul de afară-i
 superb așa
 că potolim în grădină și ne-aducem aminte
 de întâmplări
 cenușii, din viața noastră, de parcă timpul
 îl scobi pe
 fiecare din noi cu unghii murdare.
 Ah, -nostalgia care ne înconjoară e
 însăși, ea, visarea primordială sau numai
 stinghii mărunte dintr-o mobilă imensă
 ce plutește pe mare ?

VI

Cu inimă de pasăre în gînd, peste un pod
și o apă în maluri ușoare ce par să fie, vara,
panglici adevărate, risipite în vînt, cu o
mișcare
de bucurie și un Timp ce se înalță peste
orologiul din urbe,
la întretăierea străzilor Brănișteanu cu
bulevardul
Ecaterina, vizavi de un cinematograf,
am scos cîteva săptămîni un praf simplu de
vindecare.
După ce vestea a găsit cale spre mare
au venit în locul iubit cetățeni cu doamne
strălucitoare,
copii, asemenea domnișoare cu Telegraf,
stofe calde, mătăsării (sensuri ușoare)
sau niște băieți care un visat clima blîndă a
acestui miracol
umbrit de partea adevărată a oricărui oracol
ce se depărtează de fiecare
la nesfîrșit.

La grădina de vară cu elefantul bolnav
ce se pregătește să moară
te-am așteptat într-o seară împreună cu un
coleg de
liceu al mamei, pictorul Aurel,
care a povestit primelor zece pahare
ce au coborât pe masă, din cer, niște tablouri
vivante
unde respirai, printre feline, sfioasă.
M-am bucurat că ai rămas aceeași minunată
făptură de pe vremea când, încă, nu te știam
pentru că timpul încearcă să schimbe,
atunci când
se transformă în An, tot ce nu are deasupra
lui nimbe
așa cum ai numai tu
să te ferească de apă ce minte
și de blănuri de-argint
pe care le-aș fi putut cumpăra pentru că
prietenul A
a desenat în lumina de tacîmuri, coclită,
pentru o artistă ca tine, o leafă imensă
chiar pe batistă.

STUDIU COMPARATIV IV ÎN TRE BĂRBAT ET L'OISEAU

Coborînd își trage aripa în gură
și, mergînd printre case,
le cîntă femeilor din ferestre
ca și oaselor de sub limfă
de clima lor blîndă
și de zăcămintele ascunse prin țiglă,
de ușa de lemn
și de plopii ce mai tresaltă
sub pivnița frunții.
Toate astea cu aerul ce iese din el
și nu se mai termină,
cu cel ce se vede și înconjoară pămîntul,
cu ziua cea luiminoasă.

PENTRU CĂ PĂRUL E ANIMAL DIN HERALDICA ÎNECATULUI

Frizerul, călău imperfect în subconștientul
orașului,
nu jinduește dincolo de hotarele pielii
și nu cunoaște misterul amețitor al sîngelui.
El blînd îți taie părul, fără să te doară,
căci tu ești înecat iar el îl taie cu adevărat
în apa din oglindă.

DESPRE ANTROPONUMIRE ȘI IMPLICAȚIILE EI ÎNTR-O POEZIE EROTICĂ

Deși mai visător decît un internat de fete
spre seară
îți scriu o poezie, iubito, în care tu
ești fabrica de ciocolată iar eu portarul tău
amețit de miresme,
gelos pe casele din jur parfumate
și pe trecătorii ce te ascund în plămîni
dar mai ales
gura mea lacomă este de carnea ta
ascunsă după alb staniol,
dulce minune,
Delia, Mirela, Maria, Cristina.

AR TREBUI SĂ MERGEM O DATĂ

la un cinematograf mai aproape de apă
și atunci, poate, vom fi fericiți.

S-ar cuveni, poate, să nu putrezească
acolo piaptănul dulce
dacă vitrinele nopții ne-ar face peste maluri
un semn că am mai trecut pe aici
și bucuria asta să se audă
din ce în ce mai aproape.

Deci, adio, v-am lăsat printre holde și
trandafiri !

De fapt ne-ar trebui un dulap
pentru haina lucrurilor care mor.

CREDEAM CĂ SUB
SCOARȚA SALCÎMILOR
INTR-O POEZIE EROTICĂ

Credeam că sub scoarța salcîmilor
stă un acordeon
ei fiind singurii copaci ce respiră
și ce minunat ar fi fost să cînte regnul vecin

(un pas îndărăt pe treptele inimii)

doamne, ce bine ar fi fost
dacă nu s-ar fi auzit muzica asta de la o
fereastră
dacă nu cumva dintr-o cameră singură.

DACĂ MĂ ATINGI TREC PRINTR-O GARĂ PUSTIE

Dacă mă atingi
trec printr-o gară pustie
și îi tulbur cu un bocanc de argint
apa adîncă

Dacă îmi pui mîinile pe
o ceașcă bolnavă, brusc
o să zbor
și o să-ți luminez drumul
cu acea bucurie
cu care
lași fruntea să cadă peste trompetă

despre tine prietenii spun că ești o cabană
cu aripi
despre tine cred că nu exiști o noapte întregă.
Désirée, tu ești o fereastră
fără toată întinderea,
o tinerețe care vorbește adesea cu mărul
și el dimineața nu-și mai amintește nimic.

Diminețile iau forma unor șoareci mici și
drăguți
cînd intră în casă. Au un fel aparte de a se
hrăni cu zidul
cu mobila și cu hainele noastre. Cîntă mereu
și, de fiecare dată,
melodia lor face un drum lunecos ce luminează
cătrecalaltă zi.
Le aud ca pe trestile bătrîne ce se freacă
de mal.

de un an îți scriu o scrisoare
și te visez noapte de noapte
ca un lemn subțire și zîmbitor
pe care m-am obișnuit să îl văd tresărind
în curtea umbroasă
atunci cînd scriu despre mine
și apăs mai tare creionul pe foaie
de parcă tu ai fi dincolo
prin cine știe ce neașteptată minune.
Și poate într-o zi ți-am văzut cu adevărat
mîinile printre rînduri
și te-am strigat să vorbim fără aer, din inimă,
cu apa vieții adevărate
în care ai ochii mai fericiți decît turturicile
ce zboară departe, spre soare, o vară
întreagă,
iar la sfîrșit se așază pe umăr
și-l încălzesc, în grabă, cu penele răsfirate.

ACOLO, DUPĂ VALEA DE TRANDAFIRI

Acolo, după Valea de Trandafiri și după un
rîu,
după ce treci de un deal printre bucățile
mari de tablă
în care soarele se oglindește în voie
iar în stînga lui se vede o casă în care e de
presupus
că pădurarul se apără cu demnitate de fiare,
după ce treci printre pomii ei înfloriți într-o
lumină
cenușie, de seară, și auzi cum se izbește de
zidul ei o minge
cu sunet de pom doborît,
faci semne lungi unui tren încărcat cu
hainele pomilor ei înfloriți, pline de un
pămînt umezit.

ÎN AȘTEPTARE

Nu știu cine spunea (într-o seară) că lucrurile
mărunte
ar trebui să învețe mișcarea elegantă a
acelor de ceasornic
și, numai după ce portița gingașă, de lemn,
a inimii lor
se dă singură la o parte în această mișcare,
ar trebui să învețe să zboare cu aceeași
ușurință
cu care ele se învechesc.
Trestia, de pildă, tristețea, după ce moare,
ar putea să se aplece peste fereastră pînă
tîrziu, către
toamnă,
să se mire că plutim aici în lumea
noastră
dacă ea ar vedea bucuria și toată
complexitatea vieților
noastre
sub forma unui călător ce își potrivește
mîinile la nesfîrșit
pe o barcă, pe niște aripi,
totul într-o lumină difuză.

dar acolo, în spate, mai trăiește ceva
 care îndepărtează pînza dintre salbe și
 trandafiri.
 Sînt ape care se ridică pe crengile vechi
 de alun
 asemeni sportivilor dintr-un naufragiu elen.
 Pe aici au trecut tineri și marinari
 iar pe cealaltă parte au trecut camioane din
 lemne vii
 ce se îndepărtau adesea de drum cînd se
 aplecau în iarbă
 după lemnele moarte.

PORTRETUL FRUMOASEI B.

Motto :

*Cît de frumoasă erai
Și fără pereche
Cu roțile-arginte
Prinse-n ureche*

I

Dulce bicicletă cu ochii albaștri
Roți cu spițe ai în loc de fiaștri
Buza de sus, supărată, e doar un ghidon
Așezată deasupra de far papion
Mîna dreaptă și stîngă ascunse în albe
Mănuși mîngîie lanțul de salbe
Iar pe deget – inel cu piatră subțirică
Roșu crud, sălbatic, ochiul de pisică.

II

(Florarul contelui Torpedo)

Cin' s-ar fi gîndit că din șuruburi
Înfloresc în primăvara asta muguri
Ori spre ce albeață – nenufar
Se deschid luminile din far.
Nu te-ntreb nici cum în spate, pe aripă,
Ți-a-nflorit garoafa roșie, în pripă.

III

Un dinam îndrăgostit de roată,
într-o seară,
își apropie obrazul de rotunda
domnișoară și îi spuse tandru :
„Dintre toate, tu îmi ești mai dragă
și aproape. Cin' ne-a blestemat
ca doar în noapte
lîng-obrazul tău să ne spunem șoapte
și iubirea noastră
ca să țină doar
cît ține lumina, cea de sus,
din far ?”

IV

Cînt, sirenă, uimirea lumii din mare
Printre pești coborînd sub aerul oprit
Jos, domol, adîncul jinduie vapoare
Apa-mi roade fierul galben, ruginit.

Spîțe de la roată se prefac în alge
Sau tresar arginte stele lucitoare
Sus le înfioară, duse de catarge,
Lungile cuțite, păsări călătoare.

Țiparii cauciucuri urcă spre lumină
Șerpîind alene drumul către far
Ce uitat pe maluri liniștea-și înclină
Ochiului pisică de la alt hotar.

**(Nu vei ști niciodată cât de
mult te-am iubit)**

Din toate bicicletele rotunde
Eu o iubeam pe gingașa Burgunde
Fără să știu că în puține zile
Spre moarte-și va deschide
Arterele ventile.

Dulce bicicletă cu ochii albaștri
Rați cu spate al în loc de față
Buză de sus, supărată, e doar un ghidon
Așezată deasupra de lor papir

VI

Mina dreaptă și stângă
Mănuși și țigări
Roți, șterg, umbră
Și între două pedale
Și pe lângă
Și pe lângă
Și pe lângă

Și pe lângă
Și pe lângă
Și pe lângă
(Florarul copleșit de căldură)
Lungile coșule, pășăni căldătoare.

Cin' s-ar fi gândit că
Influența
Ori spre
Se deschide
Ce uită
Ochii

SÎNT UNELE ADÎNCIMI INSONDABILE

Sînt unele adîncimi insondabile.

Vom demonstra una din ele avînd ca model
o bucată de piatră ce, întîmplător, seamănă
cu un măr.

Apoi fructul adevărat.

Presupunînd că aceste două lucruri (?)
se află undeva în întunericul de la marginea
lumii

vom deschide o incomensurabilă
adîncime

între greutatea pietrei și lumina din fruct.

Acolo dorm imperii
pînă departe, la nesfîrșit.

CUPRINS

NICOLAE ANIȚEI

Cîmpia / 5

Visul / 6

Și iarăși / 7

Prin pîlnii de porumb în cîmpie / 8

Un alt nume al timpului în cîmpie / 9

Neîncetat trei voievozi în cîmpie / 10

Jocul / 11

Ciinele de zgură / 12

Dor în cîmpie / 13

Corabia / 14

Izvoare noi / 15

Absent / 16

Cît de tăcuți / 17

Securea / 18

Portret / 19

Linia șapte / 20

Pasărea / 21

Casa / 22

Legendă / 22

Cer înstelat / 23

Nunta / 23

- Pîndă / 24
Nemișcați / 24
Semnal / 25
Forța centrifugă / 25
Matrița capodoperei / 26

GHEORGHE BAȘ

- Cîmpia de vest / 29
În somn / 30
Tablou / 31
Stelele / 32
Tîrziu / 33
Nisipuri / 34
Zeu orb / 35
Domestică / 36
Transfer / 37
Prin rîpele copilăriei / 38
Ascult / 39
Echinocțiu / 40
Sub ochiul Șarpelui-cu-Pene / 41
Erori / 42
Obsesie / 43
Luna / 44
O seară întreagă / 45
El, singur ... / 46
Bilanț / 47
Prin miresmele humei / 48
Răspîntie / 48
Tot mai aproape / 49
Pe alee / 49
Sub cerul cu stele / 50

ION CHICHERE

Țarina / 53

Ca marea / 54

Ars poetica / 55

Arcuire oprită / 56

Dialectica profilului / 57

Poveste / 58

Mai suav decît roua / 59

Piatră unduitoare / 60

Într-un vechi vertical / 61

Stare de vis / 62

Chihlimbar / 63

Iedera / 64

Lumină de aur / 64

Fereastră / 65

Dreptunghiul / 65

Remember / 66

* * * / 67

* * * / 68

* * * / 69

* * * / 70

* * * / 71

* * * / 71

* * * / 72

* * * / 72

* * * / 73

* * * / 74

Haiku de noapte / 74

IOAN DRAGOȘ

Moisei / 77

Stampă / 78

Precum pădurea ... / 79	ION CHICHERE
Iulie / 80	
Uneori ... / 81	Jolina / 83
Septembrie / 82	Ca marea / 84
Iedera și zidul / 83	Ars poetica / 85
Ars poetica / 84	Arcture: optică / 86
Poemul / 85	Dialectica profului / 87
Sisif, vara / 88	Poveste / 88
Partitură / 89	Mai suav decât roua / 89
Cămașa poetului / 90	Piatră unduitoare / 90
Sculptură / 91	Într-un vechi vertical / 91
Sepie / 92	Stare de vis / 92
Anotimpuri / 93	Chimbar / 93
Poveste / 94	Iedera / 94
Despre vers / 95	Lumină de aur / 94
Pace / 96	Ferastră / 95
Munci de primăvară / 97	Dreptunghiul / 95
Lucrările dimineții / 98	Remember / 96
Ofrandă / 99	* * * / 97
Indemn / 100	* * * / 98
Antirăzboinică / 100	* * * / 99
Despre ninsoare / 101	* * * / 100
Afazie / 101	* * * / 101
Haiku / 102	* * * / 102
	* * * / 103
	* * * / 104
	* * * / 105
	* * * / 106
	* * * / 107
	* * * / 108
	* * * / 109

GHEORGHE MOCUȚA

Seceriș / 105	
Reveria / 106	
Naissance du poème / 107	IOAN DRAGOȘ
Cinci simțuri / 108	Moisei / 107
Am descoperit un vechi prieten / 109	Stampă

- Vis lunecos și spasmodic / 110
 Cultul enigmatic al surîsului / 111
 Palimpsest / 112
 Turmele / 113
 * * * / 114
 Privirile / 115
 Mic agregat. În jurul unui punct fix / 116
 Citind cu un singur ochi / 117
 Epitaf / 118
 Oracol / 119
 Poem evanescent / 120
 Miezul însutit al lucrului tău / 121
 Gerunzii contemplative obturînd poemul / 122
 Salonul 13 / 123
 Epistolă / 124
 Versul / 125
 Cîmpia secretă / 126
 Canicula / 127
 Numai eu aplecat peste margine / 128

MARCEL TOCCEA

NICOLAE ROȘIANU

- Diminețile orașului / 131
 Drum în cîmpie / 132
 Acord / 133
 La margini de cîmpie / 134
 Răni de hiacint / 135
 Vis cu lancea vibrînd / 136
 Descrierea arcului / 137
 În arșița amiezii / 138
 Rod / 139

- Ocean de crini / 140
Cîmpia după ploaie / 141
Între două poeme / 142
Inima pietrei / 143
Drum în pădure / 144
Prundul speranței / 145
Arpegii / 146
În noapte, caili ... / 147
Tranparențe / 148
Banatică / 149
Elegie la țarm / 150
Autumnală / 151
Nocturnă / 152
Amiază în cîmpie / 153
Țăranii / 154
Așteptare / 155
Turnul însingurat / 156

MARCEL TOLCEA

- Tablouri vivante / 159
Studiu comparativ între bărbat et
l'oiseau / 166
Pentru că părul e animal din heraldica
înecatului / 167
Despre antroponumire și implicațiile ei
într-o poezie erotică / 168
Ar trebui să mergem o dată / 169
Credeam că sub scoarța salcîmilor / 170
Dacă mă atingi trec printr-o gară
pustie / 171
Désirée / 172

- Diminețile / 173
Dragă prietene / 174
Acolo, după Valea de Trandafiri / 175
În așteptare / 176
Iată pădurea / 177
Portretul frumoasei B. / 178
Sînt unele adîncimi insondabile / 181

Editor: IULIAN DORCEȘCU
Compozitor: IAN I. (ANCI)

Bun de tipar: 11.1.1966

Tipar: 1966

Col. Epur: 6

Intreprinderea Poligrafică „Sant
Tirgovia, Calea Armatei nr. 1
Cantona nr. 147



Grafica seriei : VASILE PINTEA

Redactor : EUGEN DORCESCU
Tehnoredactor : IOAN I. IANCU

Bun de tipar : 11.I.1986
Apărut 1986
Coli tipar : 8

Intreprinderea Poligrafică „Banat”
Timișoara, Calea Aradului nr. 1
Comanda nr. 147





EDITURA FACLA

**... Colind cîmpiile patriei
cîntînd bucuria,
lumina,
roua
și alte lucrări ale dimineții.**

LEI 11,50